



Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 50/17
V Lucemburku dne 11. května 2017

Stanovisko generálního advokáta ve věci C-434/15
Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL

Podle generálního advokáta M. Szpunara spadá elektronická platforma Uber, jakkoliv se jedná o novátorský koncept, do oblasti dopravy, takže společnosti Uber může být uložena povinnost opatřit si licence a povolení vyžadované vnitrostátním právem

Na Uber se totiž neuplatní zásada volného pohybu služeb zaručená unijním právem pro služby informační společnosti.

Uber je elektronickou platformou, která umožňuje pomocí chytrého telefonu s odpovídající aplikací si objednat přepravní službu ve městech, v nichž je tato služba dostupná. Aplikace rozpozná polohu uživatele a nalezne řidiče, kteří jsou v blízkosti dostupní. Pokud některý z řidičů s přepravou souhlasí, aplikace o tom uživatele informuje a ukáže mu profil řidiče, jakož i odhad ceny přepravy do cíle uvedeného uživatelem. Po skončení přepravy se odpovídající částka okamžitě strhne z bankovní karty, kterou je uživatel při registraci do aplikace povinen uvést. Aplikace obsahuje rovněž možnosti hodnocení: řidiči i cestující se mohou vzájemně hodnotit. Průměrná známka pod určitou hranicí může mít za následek vyloučení z platformy. V rámci služby zvané UberPop zajišťují přepravu cestujících neprofesionální řidiči prostřednictvím vlastních vozidel.

V roce 2014 podala Asociación Profesional Elite Taxi (dále jen „Elite Taxi“), profesní organizace sdružující řidiče taxislužeb ve městě Barceloně (Španělsko), žalobu k Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3, Španělsko), jejímž prostřednictvím žádala zejména to, aby byla Uber Systems Spain (dále jen „Uber Spain“), španělská společnost, která je součástí skupiny spravující uvedenou platformu, sankcionována za nekalosoutěžní jednání vůči řidičům Elite Taxi. Elite Taxi má především za to, že Uber Spain není oprávněna poskytovat službu UberPop ve městě Barcelona. Uber Spain ani majitelé a řidiči dotyčných vozidel totiž nemají licence a povolení stanovené nařízením o taxislužbách přijatým městem Barcelona.

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3), který měl za to, že pro řešení jím projednávaného sporu je nezbytný výklad několika ustanovení unijního práva, se rozhodl položit Soudnímu dvoru několik otázek týkajících se kvalifikace činnosti společnosti Uber z pohledu unijního práva, jakož i důsledků, které je z této kvalifikace třeba vyvodit.

V dnešním stanovisku generální advokát Maciej Szpunar nejprve uvádí, že je třeba v podstatě určit, zda se na služby nabízené platformou Uber uplatní jakožto na „služby informační společnosti“¹ zásada volného pohybu služeb, nebo zda tyto služby spadají do oblasti dopravy² upravené právem členských států. V prvním případě by licence a povolení stanovené nařízením

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8) – nahrazená směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1); směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36). Tato směrnice, vůči níž směrnice uvedené v předchozí poznámce pod čarou představují *lex specialis*, vylučuje ze své působnosti služby v oblasti dopravy, včetně městské dopravy a taxislužeb.

města Barcelona ohledně fungování společnosti Uber mohly být neslučitelné se zásadou volného pohybu služeb, zatímco v druhém případě by členské státy v zásadě mohly její činnost právně upravit.

Generální advokát má za to, že i když určení a vyhodnocení skutkových okolností připadá vnitrostátnímu soudu, je dotčená služba **smíšenou službou**, jelikož jedna její část je realizována elektronicky, kdežto druhá již z podstaty věci nikoliv.

Smíšená služba přitom pod pojem „služba informační společnosti“ může spadat tehdy, jestliže 1) plnění, které není poskytováno elektronicky, je ekonomicky nezávislé na službě poskytované uvedeným způsobem (tak je tomu zejména v případě portálů zprostředkovávajících nákup letenek nebo rezervaci hotelů) nebo 2) poskytovatel poskytuje celý rozsah služby (tzn. část služby poskytovanou elektronicky i část poskytovanou jiným způsobem) nebo má na podmínky poskytování této služby rozhodující vliv, takže obě části služby tvoří nedílný celek za podmínky, že hlavní prvek (případně všechny základní prvky transakce) je realizován elektronicky (tak tomu je například v případě on-line prodeje zboží).

Podle generálního advokáta služba nabízená společností Uber ani jednu z obou podmínek nespĺňuje. V tomto ohledu generální advokát podotýká, že řidiči jezdící pro platformu Uber nevykonávají vlastní činnost, která by mohla existovat nezávisle na této platformě. Naopak, tato činnost může existovat pouze prostřednictvím platformy, bez níž by neměla žádný smysl. Generální advokát rovněž podotýká, že Uber kontroluje ekonomicky důležité faktory služby městské přepravy nabízené v rámci této platformy. Uber totiž i) stanovuje řidičům podmínky přístupu k činnosti i jejího provozování; ii) vyplácí finanční odměnu řidičům, kteří uskuteční velký počet přeprav, a informuje je o místech a časech, ve spojení s nimiž mohou počítat s velkou poptávkou nebo výhodnými cenami (což umožňuje společnosti Uber přizpůsobit nabídku proměnlivosti poptávky, aniž musí řidiče formálně omezovat); iii) kontroluje, i když nepřímo, kvalitu práce řidičů, což může vést i k vyloučení řidičů z platformy, a iv) ve skutečnosti určuje cenu služby.

Všechny tyto charakteristiky vylučují, aby byla Uber považována za pouhého prostředníka mezi řidiči a cestujícími. Mimoto v rámci smíšené služby nabízené platformou Uber je bezpochyby hlavním plněním, které jí propůjčuje ekonomický smysl, přeprava (tedy služba neposkytovaná elektronicky).

Generální advokát dochází k závěru, že elektronickou cestou poskytovaná služba zprostředkování kontaktu potenciálního cestujícího s řidičem není v porovnání s přepravní službou samostatná (viz bod 1 výše) ani hlavní (viz bod 2 výše). **Proto služba nabízená společností Uber nemůže být považována za „službu informační společnosti“.** Jedná se spíše o organizování a řízení uceleného systému městské dopravy na vyžádání.

Uber kromě toho nenabízí službu spolujízdy, jelikož cíl cesty si volí cestující a řidiči jsou odměňováni částkami vysoce převyšujícími pouhou náhradu vynaložených nákladů.

Vzhledem k tomu, že služba přepravy představuje z ekonomického hlediska hlavní prvek, zatímco služba zprostředkovávání kontaktů mezi potenciálními cestujícími a řidiči prostřednictvím aplikace pro chytré telefony je podružným prvkem, generální advokát navrhuje, aby Soudní dvůr odpověděl, že **služba nabízená platformou Uber musí být považována za „službu v oblasti dopravy“.**

Z tohoto výkladu plyne, že činnost společnosti Uber **se neřídí zásadou volného pohybu služeb** v rámci „služeb informační společnosti“, a tedy podléhá podmínkám, za nichž mohou dopravci, kteří nejsou rezidenty, provozovat dopravu uvnitř členských států³ (v daném případě vlastnictví licence a povolení stanovených nařízením města Barcelona).

UPOZORNĚNÍ: Soudní dvůr není stanoviskem generálního advokáta vázán. Úlohou generálních advokátů je zcela nezávisle navrhnout Soudnímu dvoru právní řešení věci, která jim je přidělena. Soudci Soudního dvora začínají nyní v uvedené věci rozhodovat. Rozsudek bude vydán později.

³ Článek 91 SFEU.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) stanoviska se na internetové stránce CURIA zveřejňuje v den, kdy je generální advokát přednesl.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z přednesenia návrhov je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106